

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 mai 20155

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 07 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2014, declarat de inculpatul

***Gheorghiu Veaceslav Victor**, născut la
08 noiembrie 1975 în s. Cîmpeni, r-nul Vulcănești,
locuitor al mun. Comrat, str. Ostrovski 78, cetățean al
R. Moldova, fără antecedente penale;*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 29 martie 2011 – 07 aprilie 2014,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>22 mai – 13 noiembrie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>31 martie – 06 mai 2015;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 07 aprilie 2014, Gheorghiu Veaceslav a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Iurcu Silvia prejudiciul moral de 10.000 lei.

Acțiunea civilă înaintată de Iurcu Silvia privind încasarea prejudiciului material, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului prejudiciului să se pronunțe instanța civilă.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 29 august 2010, aproximativ orele 15:00, Gheorghiu Veaceslav, deplasîndu-se la volanul automobilului de model „Toyota Avensis”, n/î CH AJ 707, pe bd. D. Cantemir, din direcția str. Albișoara spre str. Ismail, mun. Chișinău, ajungînd lîngă blocul nr. 6 din bd. D. Cantemir, mun. Chișinău, ignorînd cerințele art. 11 pct. f) RCR RM, care prevede că „Conducătorul de vehicul în timpul deplasării, este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulația nederijată. În cazul în care înaintea trecerii pentru pietoni s-a oprit sau a redus viteza vreun vehicul, conducătorii altor vehicule care se deplasează pe benzile alăturate pot continua deplasarea numai asigurîndu-se că în fața vehiculului menționat nu sînt pietoni”, a comis tamponarea pietonului Silvia Iurcu, care traversa regulamentar partea carosabilă a drumului de la dreapta la stînga relativ deplasării automobilului de model „Toyota Avensis”, pe la trecerea pentru pietoni marcată prin indicatoarele rutiere 5.50.1, 5.50.2 „trecere pentru pietoni” și marcajul rutier 1.14.1, cauzîndu-i vătămări corporale medii.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că, avînd intenția să vireze la stînga, a încetinit deplasarea, pe trecerea de pietoni au apărut un bărbat, o femeie și un copil. Tamponarea a avut loc din cauza că partea vătămată Iurcu S. și-a schimbat direcția de deplasare. a rezultat, el a lovit-o cu partea dreaptă a barei de protecția puțin mai jos de genunchi.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Iurcu S. a relatat că traversa strada pe la trecerea de pietoni. Neajungînd pînă la mijlocul părții carosabile, a observat că din direcția str. Albișoara se deplasa cu viteză sporită un automobil de culoare roșie care a și tamponat-o, după care a fost transportată la spitalul de urgență.

Martorii Dejerat O. și Ivanova O. au declarat că se deplasau împreună cu inculpatul cu automobilului de model „Toyota Avensis” pe bd. D. Cantemir, cînd o femeie a traversat strada și a fost atinsă de automobil. Coliziunea a avut loc din cauză că această femeie foarte brusc s-a întors înapoi din direcția de deplasarea.

Conform procesului-verbal de cercetare la fața locului și a foto-tabelului anexat rezultă că tamponarea părții vătămăte a avut loc nemijlocit pe trecerea pentru pietoni, delimitată prin marcajul rutier corespunzător.

În procesul-verbal de examinare și verificare a stării tehnice a unității de transport, sunt stabilite și fixate deteriorările rezultate din accidentului rutier.

Prin raportul de expertiză medico-legală nr. 2175/D din 20.09.2010-07.10.2010, raportul de expertiză medico-legală nr. 283/D din 04.02.2011-11.02.2011, raportul de expertiză medico-legală nr. 514 din 02.01.2013-25.03.2013 și raportul de expertiză medico-legală nr. 363 din 22.10.2013-25.02.2014 s-a constatat cu certitudine, că în urma accidentului rutier Iurcu S. s-a ales cu traumă

închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei IX pe dreapta, plagă contuză a aripei os iliac drept care și se califică ca vătămări corporale medii.

Instanța a apreciat critic poziției inculpatului, care inițial a contestat deplasare regulamentară a pietonului, apoi a contestat gradul de gravitate a leziunilor corporale suportate de pietonul Iurcu Silvia.

Declarațiile martorilor Ivanova O. și Dejerat O. nu pot confirma nevinovăția inculpatului, deoarece ele atestă doar că partea vătămată și-a schimbat direcția de deplasare, însă indiferent de acest fapt, în raport cu prevederile pct. 11 lit. f) RCR, inculpatul era obligat să cedeze trecerea părții vătămate la trecerile pentru pietoni cu circulația nedirijată. În cazul în care înaintea trecerii pentru pietoni s-a oprit sau a redus viteza vreun vehicul, conducătorii altor vehicule care se deplasează pe benzile alăturate pot continua deplasarea numai asigurându-se că în fața vehiculului menționat nu sînt pietoni.

Obiecțiile inculpatului că el a intrat regulamentar în trecerea de pietoni nu au fost probate și confirmate în cadrul cercetării judecătorești, deoarece el nu a cedat pietonilor trecerea, indiferent de direcția de deplasare a acestora.

Producerea accidentului rutier a fost generat anume de încălcările admise de către inculpat la trafic. Nu poate fi reținută învinovățirea părții vătămate că și-ar fi schimbat direcția de deplasare, or din probele legal administrate nu derivă careva încălcări care ar fi fost admise de către ultimul.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza 264 alin. (1) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de caracterul și gradul pericolului social al infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului, că el nu are antecedente penale, concluzionînd că reeducarea lui este posibilă în condiții nonprivative de libertate.

3. Avocatul Victor Andrușciac și inculpatul au declarat apeluri, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelanții au indicat că probele acuzării nu dovedesc vinovăția inculpatului. N-au fost prezentate probe concludente care ar putea fi puse la baza sentinței de condamnare. Nici un raport de expertiza medico-legală, efectuat pe aceasta cauza penală, n-a stabilit cu certitudinea că partea vătămată s-a ales cu vătămări corporale medii anume în urma respectivului accident rutier.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2014, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că conform articolului 412 alin. (5) Cod de procedură penală, judecarea apelului se face în absența inculpatului.

În ședința de judecată în apel n-a fost invocată necesitatea administrării de noi probe, precum și n-au fost formulate cereri privind cercetarea suplimentară a probelor administrate în prima instanță. Au fost verificate declarațiile și probele materiale examinate în instanța de fond.

Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Sunt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza condamnării inculpatului, și anume: declarațiile părții vătămate Iurcu S. și martorilor Ivanova O. și Dejerat O.; procesul-verbal de cercetare la fața locului a accidentului rutier, foto-tabelul anexă – din care rezultă direcția de deplasare a automobilului preventiv accidentării, locul accidentului rutier, urmele lăsate, dar și poziționarea acestuia posterior accidentului, și anume că tamponarea pietonului a avut loc nemijlocit pe trecerea pentru pietoni delimitată prin marcajul rutier corespunzător; procesul-verbal de examinare și verificarea stării tehnice a unității de transport, unde sunt stabilite și fixate deteriorările rezultate din accidentul rutier care derivă specific în urma încălcărilor admise de către inculpat la trafic; raportul de expertiză medico-legală nr. 2175/D efectuat la 20.09.2010-07.10.2010; raportul de expertiză medico-legală nr. 283/D efectuat la 04.02.2011-11.02.2011; raportul de expertiză medico-legală nr. 514 efectuat la 02.01.2013-25.03.2013; raportul de expertiză medico-legală nr. 363 efectuat la 22.10.2013-25.02.2014, prin care s-a constatat cu certitudine, că în urma accidentului rutier pietonul Iurcu Silvia s-a ales cu traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei IX pe dreapta, plagă contuză a aripei os iliac drept care, și se califică ca vătămări corporale medii.

Astfel, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Concluziile primei instanțe sînt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care duc la soluția de condamnare a inculpatului.

Față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Hotărârea CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

Instanța corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal.

Nerecunoașterea vinovăției de săvîrșirea infracțiunii imputate, nu echivalează cu achitarea inculpatului devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvîrșirea infracțiunii respective.

Versiunea inculpatului nu are acoperire probatorie și urmărește scopul de a evita răspunderea penală pentru fapta săvârșită.

La stabilirea pedepsei, instanța a acordat deplină eficiență prevederilor articolului 7, 61, 75 și 90 Cod penal, astfel pedeapsa stabilită inculpatului fiind în limitele prevăzute de lege.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și dispunerea achitării lui.

Recurentul a invocat că în afară de sentință, nu i-au fost înmânate și celelalte acte procedurale traduse în limba sa natală, cum ar fi rapoartele de expertiză.

Ședința de judecată din 08.10.2013 în prima instanță a avut loc fără participarea lui și a procurorului. Încheierea din 08.10.2013 privind trimiterea materialului pentru efectuarea expertizelor este ilegală, respectiv este nul și raportul de expertiză medico-legală nr. 363. Astfel, pe caz există doar expertiza medico-legală nr. 514 care poate fi admisă ca probă, dar care nu a stabilit gradul mediu a vătămărilor corporale. Instanța neîntemeiat a respins demersul lui privind reluarea cercetării judecătorești și audierea experților.

Chiar dacă rapoartele de expertize medico-legală sunt legale, oricum acestea nu indică că anume în urma încălcării regulilor de circulație au survenit vătămările corporale ale părții vătămate.

Instanța de apel nu a verificat dacă ședința de judecată în primă instanță a avut loc în lipsa lui și a procurorului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4) și 8) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În al primul rînd, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că motivele specificate în recursul ordinar și reproduse la pct. **5** din prezenta decizie, inclusiv cele care vizează temeiurile conținute în art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, nu au fost invocate și în apel (*vol. I, f.d. 252 – 254, pct. 3, 4, 5 din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar în aspectul vizat nu are niciun suport legal.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2** și **4** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat

circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămată Iurcu S., martorilor Ivanova O., Dejerat O., procesul verbal de cercetare la fața locului a accidentului rutier, fototabelul, procesul verbal de examinare și verificare a stării tehnice a unității de transport, raportul de expertiză medico-legală nr. 2175/D din 20.09.2010-07.10.2010, raportul de expertiză medico-legală nr. 283/D din 04.02.2011-11.02.2011, raportul de expertiză medico-legală nr. 514 din 02.01.2013-25.03.2013 și raportul de expertiză medico-legală nr. 363 din 22.10.2013-25.02.2014, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării lor.

Mai mult, recursul dat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, care nici nu conțin referire la concrete erori de drept și clar definite, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Gheorghiu Veaceslav Victor, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 07 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2014, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco